

saafremt Forholdene med Hensyn til Slesvig have stillet sig anderledes, komme under Overveielse.

M. P. Bruun: Jeg vil ikke tilfulde kunne svare den ærede sidste Taler uden at gaae ind paa Sagens Realitet, som det dog har været Udvalgets Mening aldeles eller saavidt muligt at undgaae. Jeg skal derfor fornemmelig holde mig til det formelle Spørgsmaal, og tillade mig at gjøre opmærksom paa et Hensyn, som forekommer mig under Sagen ikke tilstrækkeligt er taget i Betragtning, nemlig det, at, dersom Forholdene ved Rigsdagens Aabning eller førend dens Aabning i October 1850 ere de samme, som for Diebliffet, da vil Handelsstanden eller de, som ere interesserede i Spørgsmaalet, dog kunne gjøre Regning paa, at Sagen vil blive bedømt og afgjort paa samme Maade af den samme Forsamling. Men ere Forholdene ikke de samme, have de slesvigiske Deputerede tiltraadt den danske Rigsdag, da er det vel ikke saa; men det forekommer mig da ogsaa, at Handelsstanden og de, som ere interesserede i Sagen, ikke kunne have Krav paa, at deres Interesser komme mere i Betragtning, end den samlede Stats.

Ordføreren (Wessely): Jeg skal i Anledning af det stillede Endringsforslag tillade mig et Par Bemærkninger, hvorved jeg dog hovedsagelig maa bringe i Thingets Erindring, at Grunden, hvorfor man ikke onskede at gaae ind paa Afgjørelsen af hele Spørgsmaalets Realitet, eller hvorvidt de Ansøelser, paa hvilke Placaten af 27de Marts 1844 er grundet, burde bibeholdes som rigtige eller ikke, var Hensynet til Slesvig. Det var de forvirrede Forhold i Slesvig, der gjorde, at Udvalget indstillede og Thinget billigede, forsaavidt jeg har opfattet Discussionen, — eller rettere, da der ingen Discussion derom fandt Sted, da Ingen yttrede sig derimod, — at man ikke skulde indlade sig paa Realiteten. Naar nu dette er Tilfældet, og Udsigten til Ordningen af Forholdene i Slesvig er, som den nu for Diebliffet stiller sig, naar man selv med det meest sangviniske Haab om snarlig Fred neppe vil kunne antage, at den vil indtræffe meget hurtigt, eller at den Ro og Sikkerhed og Orden, som er nødvendig i Slesvig, for at Ord-

ningen af Forholdene der kan finde Sted, at den vil indtræde Dagen efter at Freden er sluttet, men at der nødvendigvis maa hengaae nogen Tid, saa forekommer det mig, at der er liden Sandsynlighed for, at denne Sag atter vil kunne foretages til Behandling og til endelig Afgjørelse i dette Efteraar, og det forekommer mig rigtignok, at, naar Thinget gaaer ud fra den Betragtning, jeg har udhævet, og der er liden Sandsynlighed for, at Sagen vil være anderledes stillet i dette Efteraar, da vilde det Resultat, som Thinget kom til, dog være noget synderligt, hvis man vilde bestemme, at Virkningen af Placaten skal opføre sig med Udgangen af dette Aar; thi Raisonnementet vil da, saavidt jeg skjønner, blive dette; uagtet der er liden Sandsynlighed for, at denne Sag kan forelægges i sin Realitet paa næste Thing, skal den dog atter der foretages. Det forekommer mig, at det vilde faa Udsende af, at Thinget, skjøndt det nu ikke vil gaae ind paa Sagens Realitet, dog kun har gjort denne Opsættelse for denne Gang, men til Efteraaret vilde gaae ind paa Sagens Realitet, uden Hensyn til, om Slesvigerne da kunne fremkomme med deres Mening desangaaende. Jeg siger ingenlunde, at det er en nødvendig Følge eller en nødvendig Consequent deraf, men det forekommer mig, at, naar Spørgsmaalet dreier sig, ikke om hvad der er principmæssigt rigtigt, men om hvad der er politisk klogt, da skal man ikke tage en Bestemmelse, hvorved man ikke vil opnaa det, som man onsker, og hvilket jeg har opfattet at være, at tilkøndegive Slesvigerne, at Thinget ikke vil gjøre nogen Forandring i en Lov, som gjælder baade for Danmark og Slesvig. Jeg skal endnu blot, inden jeg slutter, tillade mig at stille et Spørgsmaal til den ærede Rigsdagsmand for Helsingør (Kirck). Det forekommer mig nemlig, hvis jeg opfattede rigtigt de Ord, han yttrede under den anden Behandling af denne Sag, at Grunden, hvorfor han stillede nærværende Endringsforslag, var, at han ikke antog, at det var rigtigt, at Sundtolden ogsaa var tilstaaet som Medsættelse paa de vestindiske Sukkere, — jeg veed ikke, om jeg har opfattet den ærede Taler rigtigt i saa Henseende (Kirck: Jo!); forsaavidt skal jeg da blot tillade mig